

Aquell pallasset de colors

Quan jo era xicotet, a ma casa guardaven els diaris i les revistes en un armariet que hi havia sota la cuina. A la banda de l'esquerra hi havia la bombona del butà i a la dreta els papers. A pesar que no era, segurament, l'indret més adequat per a llegir, la veritat és que era el que jo preferia.

Tinc gravada a la retina, com si ho estiguera veient ara mateix, una imatge. Un cromo que vaig veure assegut sobre els diaris, al costat de la bombona. Era d'una col·lecció que es deia "Els grans invents de la humanitat" i corresponia a l'última pàgina, que estava dedicada als grans invents de l'any 2000. Era un televisor a colors, dins del qual hi havia un pallasset de barret triangular i galtes roges, que se'm faria per sempre més inoblidable.

Aquell pallasset em va portar a un error notable. En la meua imaginació de xiquet, sempre vaig pensar que el primer minut de l'any 2000 seria una cosa impossible de resistir, de tant fantàstica. Em vaig quedar convençut que fins l'últim minut del 1999 coexistiríem amb aquella cuina de gas butà, aquell enorme telèfon per operadora, amb el rentat de la roba a mà i amb el vell televisor de blanc i negre. I que en el primer minut del 2000 algú (jo que sabia qui!) ens ho donaria tot d'una vegada, com si d'una gran nit de reis es tractara.

Després, amb motiu d'una

final d'un campionat del món de futbol, o alguna cosa així, una empresa d'electrònica va instal·lar al bar dels meus pares, a Bétera, un televisor a colors. La veritat és que els colors anaven més lents que els jugadors i la cosa no devia ser l'últim crit tecnològic, però a mi em va ser suficient per a entendre que això del 2000 no seria una gran nit de reis.

D'alguna manera aquesta mateixa sensació l'he tinguda aquests dies a Lituània, Letònia i Estònia. El dia de la independència, d'ells o nostra, en la meua imatgeria personal s'assemblava al pallasset de l'àlbum. I ara he vist que tampoc passa res. I que si a les dotze de la nit eres dependent i a la una ja eres lliure, tot això en la vida diària es nota poc. El conductor de l'autobús és el mateix, els semàfors funcionen amb els mateixos intervals, els preus dels llibres no baixen i si plou no deixa de ploure. Simplement assumeixes que has girat una pàgina del llibre i et sembla que deixes de mirar enrere. És bonic entendre que tot és normal. Per molt que vulguen fer tronar a la Meseta.

Vicent Partal

El canvi de marxa del Sr. Solchaga

Seria sorprenent que els grans moviments històrics que han tingut lloc el mes d'agost no tinguessin el seu reflex en la CEE. Totes les errades que el Sr. Mitterand tingué el dilluns 19 d'agost, amb la seva molla reacció al comunicat dels golpistes russos, ha volgut corregir-les amb una activitat desenfrenada que l'ha portat a proposar l'enviament d'una tropa d'interposició entre Sèrbia i Croàcia; no sense deixar de mencionar la possibilitat de reconèixer la independència d'Eslovènia. Però a Brussel·les, en la CEE, el representant d'Holanda, que ha llançat la idea que la unió monetària i financera, que ha de donar lloc a la creació del Banc Europeu i de la moneda comuna, es faci en "dues velocitats". La primera velocitat seria reservada als sis països virtuosos que tenen doblegada la inflació, i els grans desequilibris interiors i exteriors. Es tractaria d'Alemanya, Bèlgica, França, Holanda, Dinamarca i Luxemburg. Els sis restants integrarien una segona munió amb possibilitats d'ascens quan per espai de dos anys demostrassin que *havien fet els deures*. Una primera reacció del Sr. Solchaga, ens indicà que s'apuntava a l'Europa de les dues velocitats i que el 1997 comptava de tenir els seus comptes a punt. La cosa és molt peluda perquè a l'estat espanyol la inflació no baixa del 6%; el dèficit de la balança comercial és el segon del món i el dèficit de la balança per compte corrent és el

tercer de l'orbe. I el Sr. Solchaga afegí, que per a aconseguir l'ingrés en els de primera divisió no feia falta canviar la marxa de la bicicleta. Sembla que la bicicleta que regeix el Sr. Solchaga —la de l'economia espanyola— no és una *mountain-bike* sinó una vella *bici* de pinyó fix. No se m'acut el miracle que fa falta perquè, continuant la política econòmica que segueix, el 1997 tinguem una inflació no superior en un 1,5% a la del país més estable dels *llestos*; un deute no superior al 60% del PIB; i una fluctuació de la banda de la pesseta en el Sistema Monetari Europeu no superior a l'1%. Estem davant d'una època de miracles, però l'absència de canvis de marxa del Sr. Solchaga ens porta als llimbs de l'estupefacció. Sort que dies després el mateix ministre d'Economia i Hisenda, i després el sempre fidel Banc d'Espanya, han contribuït a desfer l'estat catatònic en què ens trobavem molts dels que, per ofici, hem de comentar l'actualitat econòmica. Ara resulta que el Sr. Solchaga no va acceptar la proposta holandesa de les dues velocitats perquè la mesura era descriminatòria: la proposta del Sr. Solchaga era d'introduir un període transitori per als països que no hagin arribat a la perfecció el 1997, insistint en el fet que l'Estat espanyol no tindrà dificultats per a estar en primera divisió. !Que Déu ens agafi confessats!

Fabià Estapé